

koja je ostala neobjašnjenja, što dato objašnjenje metafore čini nedovoljnim. Ovaj Deridin jednostavni argument ujedno dovodi u pitanje transcendentalnu filozofiju koja polazi od sve-utemeljujućeg i objašnjavajućeg pojma ili pojmova koji sami nisu objašnjeni, i nauke o čoveku koje drže da objašnjavaju sve transcendentalne pojmove time što ih svode na ono što one drže za pozitivne uslove kao što je jezik, čime zapravo samo ponavljaju stari transcendentalni gest filozofije. Ovaj Deridin argument predstavlja kritiku svakog pokušaja redukcije unutar filozofije (bilo da je data redukcija društvena, materijalna, istorijska, jezička, psihološka itd.), i ujedno pokazuje da nauke o čoveku nisu u stanju da polože račun o vlastitoj delatnosti.

Okrenimo se samoj Deridinoj analizi. Način funkcionisanja ili upotrebe metafore unutar filozofskog testa Derida formuliše prvobitno, kao što smo rekli, unutar konteksta trošenja, trošnje metaforičke snage unutar filozofske cirkulacije smisla, čime je, čini se pretpostavljeno, tj. postavljeno kao radna hipoteza ideja da je filozofsko pojmovlje ono što predstavlja potrošene metafore ili metafore koje su izgubile svoju živost i vezu sa tobože izvornim bogastvom neposrednog jezičkog iskustva - naravno, kao što smo rekli, ova radna hipoteza nije i ono što je Deridina teza unutar *Bele mitologije*. Derida ovu filozofsku tezu istog trenutka dovodi u pitanje ukazujući na to da ispitivanje trošenja metafore unutar filozofskog jezika podrazumeva da se polazi od same metafore, od metafore trošenja. Te postavlja pitanje kako objasniti ovu metaforu, da li klasično metafizički, tako što će se pretpostaviti doslovno značenje reči trošenje? Ako je tako kako onda naći doslovno značenje trošenja u pogledu na reč ili iskaz?

Derida u preispitivanju ove filozofske početne teze ujedno preispituje početnu tezu filozofije kao takve i to isprva na primeru koji ne dolazi iz same filozofije, već predstavlja vanfilozofsko, retoričko-poetsku kritiku filozofskog pojma, a sve